

USKO JA TEOT MAALLISTUNEESSA MAAILMASSA

Piispa Keith B. McMullin

toinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 5. marraskuuta 2006
Brigham Youngin yliopisto

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka mieltä ylentävää onkaan nähdä teidät, jotka edustatte erilaisia elämäntapoja ja tulette eri puolilta maata, ja ajatella, että tänä iltana olemme kokoontuneet kautta koko maan. Niin nyt kuin myös sitten, kun tämä kokous lähetetään uusintalähetyksenä, nuoret aikuiset kautta kirkon kokoontuvat yhteen ja osallistuvat tällaiseen tapahtumaan. Se on todella ihmeellistä.

Viime kuun yleiskonferenssissa tapahtui jotakin loistavaa. Suurimmalta osalta maailmaa se jäi huomaamatta, mutta niille, jotka tuntevat totuuden ja rakastavat totuutta, se oli yhtä unohtumatonta kuin kymmenentuhannen ukkosen jyrinä.

Muistelkaa päätöskokousta. Tabernaakkelikuoro lausoi nämä tutut säkeet:

*Kiitos, Luojamme, profeetasta,
Jonka tietämme toit johtamaan.
Kiitos ilonsanomasta,
Jonka soit meitä virvoittamaan.*¹

Äkkiä konferenssikeskukseen kokoontuneet miehet ja naiset, pojat ja työtöt nousivat seisomaan kunnioituksesta ja kiitollisuudesta tässä laulussa mainittuja siunauksia kohtaan. Me seisomme osoittamassa kiitollisuutta siitä, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on palautettu, että Isä Jumala ja Hänen rakas Poikansa ovat puhuneet taivaista, että Joseph Smith oli profeetta ja että presidentti Gordon B. Hinckley on Herran profeetta maan päällä tänä aikana.

Se oli hengellisesti koskettava kokemus. Silloin Jumalan valtakunnan kansalaiset Pyhän Hengen vaikutuksesta toimien *nousivat puolustamaan uskoaan!*

Aiemmin samana päivänä presidentti Hinckley oli puhunut lempeästi ja kiitollisena korkeasta iästään ja siihen liittyvästä terveydentilastaan. Jatkuvana esimerkkinä uskollisuudesta hän lupasi jälleen antaa elämänsä Herran tarkoituksiin. Hän sanoi:

”Herra on sallinut minun elää – en tiedä, kuinka pitkään vielä. Mutta olipa aika mikä hyvänsä, aion edelleen antaa parhaani käsillä olevaan työhön.

-- Me -- jatkamme niin kauan kuin Herra tahtoo. -- Kun koittaa aika seuraajalle, muutos tulee olemaan kitkaton ja Hänen tahtonsa mukainen, jonka kirkko tämä on. Ja niin me kuljemme eteenpäin uskossa – ja usko on aihe, josta haluan puhua tänä aamuna.”²

Hänen sanomansa oli ajankohtainen ja innoitettu. Se tuli hengellisenä muistuttajana siitä, mistä elämässä on todella kysymys ja kuinka taivaallisen Isän lapset voivat voittaa jokaisen esteen. Se tuli maailmaan, joka on vajonnut maallistumiseen, epäuskoon ja syntiin.

Maallistuminen

Koulutus maallisissa asioissa parantaa suuresti maailmaamme. Korkeimman asteen maallinen koulutus kukoistaa hyveen, moraalisen vastuun, hengellisen totuuden ja uskon ilmapiirissä.

Nykyään ylistetään paljon *maallistuneita yhteisöjä*. Ihmiset ja kansakunnat ylpeilevät sillä, että ovat *maallistuneita* keskittyessään ”maallisiin asioihin tai asioihin, joita ei pidetä uskonnollisina tai hengellisinä tai pyhinä”³.

Suuri osa nykyajan maailmaa pitää maallistumista tasapainoisen, oikeudenmukaisen ja järjestäytyneen hallinnon kannalta välttämättömänä. Siksi uskonnollisuuden ilmaisemista ei suosita julkisissa foorumeissa, kansalaisoikeudet ovat riippuvaisia oikeusistuimista ja lainsäädäntöprosesseista, ja miehet ja naiset etsivät mielellään ratkaisuja ja hyvitystä oikeudenkäynnin keinoin. Ääritapauksessa yhteiskunta maallistuneisuudessaan ei välitä iankaikkisen elämän käsitteestä, sijoittaa kaiken luonnollisen maailman yhteyteen ja siitä johtuen on taipuvainen *tekoihin ilman uskoa*.

Maallistuneessa maailmassa vaatii valppautta ja suuria ponnistuksia olla uskova mies ja uskova nainen. Maailmallisuuden alleen peittämän ihmisen luonteen mukaista on, että ”ensin me siedämme, sitten säälimme, sitten omaksumme”⁴. Sellaisin tuloksin maallistuneisuus peittää alleen nykyajan ihmiset.

Koska tämä maallistunut tai luonnollinen maailma ei usko Kristukseen ihmiskunnan Lunastajana, se tuottaa

miehiä ja naisia, jotka ovat ”ylpeitä, kiinnostuneita vain itsestään, ylettömän kilpailuhenkisiä, taantumuksellisia, kiihkeän riippumattomia, halujen, himojen [ja] maailman suosion riivaamia. – – Yleisesti ottaen luonnollinen ihminen on paatunut olento, joka vaeltaa – – oman tulensa valossa – – [ks. 2. Nefi 7:10–11]. Sellainen, joka mukautuu siihen, millaista hänen ympärillään on, ottaen mallinsa ja käyttäytymispansansa langenneesta maailmasta – –.”⁵ Ytimekkäästi sanottuna: ”Ihmiset, jotka ovat luonnontilassa, – – ovat vailla Jumalaa maailmassa” (Alma 41:11).

Koska maallistuneisuus ei yleensä välitä iankaikkisesta näkökulmasta, se voi ajan myötä johtaa epäuskoon. Münchenin yliopiston teologian professorin Wolfhart Pannenbergin sanoin:

”Yleinen maallistunut ilmapiiri kalvaa kristittyjen luottamusta siihen totuuteen, johon he uskovat. – –

Maallistuneessa ympäristössä jopa perustieto kristillisyydestä – – hupenee. Kyse ei ole enää kristillisten opetusten hylkäämisestä; suurilla ihmisjoukoilla ei ole vähäisintäkään tietoa siitä, mitä nuo opetukset ovat. – – Mitä laajemmalle tietämättömyys kristillisyydestä leviää, sitä enemmän on ennakkoluuloja kristillisyyttä kohtaan. – –

– – Ongelmaa pahentaa se, että jopa totuudenkin katsotaan olevan suhteellista ja kulttuurista riippuvaista. – – Monien mielestä – – kristilliset opit ovat pelkkiä mielipiteitä, joista yksilö voi omien mieltymystensä mukaan olla samaa tai eri mieltä tai jotka riippuvat siitä, vastaavatko ne hänen yksilöllisiä tarpeitaan.

– – Täysin maallistunut sosiaalinen järjestys lisää tarkeitsettomuuden tunnetta.”⁶

Usko Kristukseen korvautuu uskolla ihmiseen. Julkissa puheissa ja yksityisissä ajatuksissa kysymykset siitä, mistä me olemme tulleet, minne me menemme, kun elämä on ohi, ja mikä lopulta hallitsee nykyhetkeä, eivät vain jää vastausta vaille vaan niitä myös pidetään epäolennaisina. Tästä epäuskon tilasta on tulossa mittasuhteiltaan valtava katastrofi.

Taivaallinen Isä tiesi, että niin kävisi. Evankeliumin palautus sytytti uudelleen uskon Jeesukseen Kristukseen Luojana, Vapahtajana ja Lunastajana. Se toi jälleen oikean ymmärryksen elämän tarkoituksesta. Vuonna 1831 taivaallisen Isän lapsille kerrottiin:

”Sen tähden, koska minä, Herra, tiesin suuren onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita, minä kut-

suin palvelijaani Joseph Smith nuorempaa ja puhuin hänelle taivaasta ja annoin hänelle käskyjä – –

jotta – – usko lisääntyisi maan päällä.” (OL 1:17, 21.)

Ennen kuin tämän maailman perustukset laskettiin, ennen kuin maailmankaikkeuden taivaankappaleet saivat paikkansa, miehet ja naiset elivät ja liikkuiivat ja olivat olemassa (ks. Ap. t. 17:28). Maallistunut ajatus, ettei elämä ole mitään muuta kuin biologiaa, kieltää sen perustotuuden, sen alitajuisen tiedon, joka on jokaisen elävän sielun sopukoissa, että ”myös ihminen oli alussa *Jumalan luona*” (OL 93:29, kursivointi lisätty). Se on muuttumaton ja kumoamaton tosiasia.

Paratiisillinen Eeden ja ensimmäiset vanhempamme Aadam ja Eeva tulivat sen jälkeen, jotta ihmisestä voisi kuolevaisen elämän kokemusten ja Kristuksen lunastuksen myötä tulla kokonainen, täysin kehittynyt ja täydelliseksi tehty olento. Patriarkkojen aikakaudet, Vapahtajamme taivaallinen saapuminen ja Hänen veraton sovituksensa aikojen keskipäivänä sekä aika, ”jolloin kaikki pannaan kohdalleen” (Ap. t. 3:21) ja joka alkoi vuonna 1820, loivat olosuhteet, joissa miehet ja naiset, pojat ja tytöt voivat jälleen kerran hallita elämäänsä ja ympäristöään uskomalla Herraan Jeesukseen Kristukseen (ks. UK 4).

Rakkaat nuoret ystäväni, te seisotte näiden maailmantapahtumien yhtymäkohdassa. ”Sen, ’jonk’ alkajaiset on menneisyydessä, mut jonka jatko on [teidän tehtävänne]’.”⁷ Niin voi tapahtua, niin täytyy tapahtua, että teidän uskonne ja sitä seuraavat teot tyrehtyvät epäuskon tulvan. Se on teidän osanne elämässä. Se on pyhä velvollisuutenne.

Uskon kiintopisteet

Mestariimme sanoi: ”Jos teillä olisi uskoa edes sinapi siemenen verran, – – mikään ei olisi teille mahdotonta” (Matt. 17:20). Presidentti Hinckley on muistuttanut meille:

”Loppujen lopuksi kirkon ainoa todellinen vauraus on sen jäsenten uskossa.”⁸

”Tässä suurenmoisessa työssä, joka jatkuu edelleen, tarvitsemme eniten juuri lisääntynyttä uskoa. Ilman uskoa työ polkisi paikallaan. Kukaan ei voi pysäyttää työn edistymistä.”⁹

Sellainen usko on enemmän kuin asenne, enemmän kuin luottamusta, enemmän kuin todistus siitä, mitä ihminen tietää tai tuntee. Todellinen usko, sellainen

usko, josta rakas profeettamme puhui, saa aikaan vanhurskautta tässä elämässä ja pelastuksen tulevassa elämässä. Se keskittyy totiseen ja elävään Jumalaan ja Jeesukseen Kristukseen, jonka Hän on lähettänyt (ks. Joh. 17:3). Se perustuu totuuteen, jota edeltää tieto ja joka tulee todeksi teoissa. Se saa kuolevaiset ymmärtämään, kuinka taivaallisen Isän lasten pitäisi käyttäytyä, ja käyttäytymään niin. Tämä ”usko – – on ensimmäinen suuri hallitseva periaate, [jonka ansiosta saamme] voiman, vallan ja valtuuden”¹⁰ siihen, mitä ajattelemme, kuinka toimimme ja millaisia miehiä ja naisia olemme.

Apostoli Jaakob on antanut meille kaavan sellaisen uskon saamiseksi:

”Mitä hyötyä siitä on, jos joku sanoo uskovansa mutta häneltä puuttuvat teot? – –

Ehkä joku nyt sanoo: ’Minä näytän sinulle, että minulla on usko ilman tekoja’, mutta minä sanon: Näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, minä kyllä näytän sinulle uskon teoillani. – –

– – Yksinään, ilman tekoja, usko on kuollut. – –

Huomaatko, että usko [saa] aikaan tekoja, ja teoissa usko [tulee] todeksi?” (JST, James 2:14–15, 17, 21.)

Kuulemme nykyään paljon *benchmarkeista* eli vertailuanalyseista tai kiintopisteistä. Vertailuanalyysin kiintopiste on ”erinomaisuuden [tai] saavutuksen normi – – johon samanlaisia asioita verrataan tai jonka perusteella niitä arvostellaan”¹¹.

On olemassa neljä kiintopistettä, jotka auttavat meitä jokaista tietämään, onko oma uskomme Kristukseen ”tullut todeksi” teoissamme. Nämä kiintopisteet ovat: 1) tekemämme valinnat, 2) osoittamamme omistautuminen, 3) kuuliaisuutemme ja 4) palvelemisemme. Saanen selittää.

Tekemämme valinnat

Ensiksi, valinnan kiintopiste. Myöhempien aikojen pyhinä me ”uskomme, että tulee olla vilpittön, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen. – – Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme.” (UK 13, kursivointi lisätty.)

Kuvitelkaa nuorta vanhinta, jota kutsumme Billiksi. Hän oppi tämän Alkeisyhdistyksessä. Hän uskoi siihen silloin; hän uskoo siihen nyt. Jonkin aikaa Billin kiusana on kuitenkin ollut pornografia. Hän on huomannut, että sen houkutukset ovat voimakkaita ja riippuvuutta aiheuttavia. Joka kerta oltuaan tekemisissä

tämän saastan kanssa Bill on tuntenut itsensä sairaaksi ja kelvottomaksi, ja häntä on hävettänyt.

Bill osallistui yleiskonferenssiin muutama viikko sitten. Pappeuskokouksessa hän kuuli presidentti Hinckleyn sanovan:

”Tässä suuressa kuulijakunnassa ei tänä iltana ole miestä eikä poikaa, joka ei voisi parantaa elämäänsä. Ja niin pitää tapahtua. Onhan meillä Jumalan pappeus. – –

Tämän pappeuden myötä tulee suuri velvollisuus olla sen arvoinen. Me emme voi langeta epäpuhtaisiin ajatuksiin. Me emme saa käyttää pornografiaa. Me emme saa milloinkaan syyllistyä minkäänlaiseen väkivaltaan. Meidän täytyy nousta sellaisten asioiden yläpuolelle. Te miehet Jumalan, jättäkää sellaiset asiat taakseenne, niin Herra on oppaanne ja tukenne.”¹²

Bill päätti: ”Minun on aika puolustaa uskoani!”

Hän meni kätköpaikkaansa, haki esiin rivot kuvat, ruokottomat elokuvat ja kirjallisuuden ja tuhosi ne. Hän puhdisti kirjastonsa rajusta, räikeästä musiikista ja riettaista sanoista. Hän poisti tietokoneeltaan kaikki linkit pornografisille sivuille, asensi suojausohjelman ja sijoitti tietokoneensa julkisempaan paikkaan vahvistaakseen itseään lankeamasta enää syntiinsä.

Bill tunnusti rikkomuksensa Jumalalle. Hän rukoili hartaasti voimaa tehdä parannus, karkottaa tämä paha elämästään. Hän etsi apua piispaltaan ja rakkailtaan. Suurimmassa hädässään Bill on tuntenut tämän hiljaisen vakuutuksen: ”Poikani, olet oikealla tiellä.” Hänen tekojensa vuoksi hänen uskonsa on vahvistunut ja lujittunut.

Paljon jää vielä tehtäväksi. Edessä on paastoamista, rukoilemista, pyhien kirjoitusten tutkimista ja monia kyyneliä. Hyvä piispa antaa korvaamatonta apua. Vanhempien ja rakkaiden uskollisuus ja rukoukset tuovat tarvittavaa tukea. Siitä huolimatta *vertailuanalyysi osoittaa: Bill alkaa osoittaa parannukseen johtavaa uskoa – hän on tehnyt oikean valinnan!*

Osoittamamme omistautuminen

Toiseksi, omistautumisen kiintopiste. Myöhempien aikojen pyhinä me ”uskomme kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken, mitä hän nykyään ilmoittaa, ja me uskomme, että hän ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita.

Me uskomme Israelin todelliseen kokoamiseen ja kymmenen heimon palauttamiseen, että Siion (Uusi-Jerusalem) rakennetaan Amerikan mantereelle”

(UK 9–10) ja että miehet ja naiset ovat Jumalan kutsumia profetian ja jumalallisen valtuuden kautta saamaan sen aikaan (ks. UK 5).

Todellinen omistautuminen on sidoksissa jumalallisiin tarkoitukseen, jotka pantiin alulle ennen tämän maailman perustamista. Vanhurskaat esivanhemmat ryhtyivät työhön ja antoivat elämänsä edistääkseen taivaallisen Isän tarkoituksia. Meille on uskottu tehtävä jatkaa, rakentaa heidän pyhitetyn työnsä varaan.

Nyt kertomus, joka on tuttu joillekuille teistä:

Vuonna 1856 Robert ja Ann Parker nousivat Englannissa laivaan neljän lapsensa kanssa liittyäkseen pyhiin Utahissa. Profeetta oli puhunut, ja heidän tehtävänä oli kokoontua Great Basinin alueelle ja auttaa Siionin rakentamisessa. McArthurin käsikärrykomppanian jäsenenä kukin perheestä kantoi oman osansa työtaakasta. Isä ja äiti vetivät raskasta kärryä, 12-vuotias Maxie työnsi ja 10-vuotias Martha hoiti pientä 6-vuotiasta Arthuria. Vuoden ikäinen Adavauva joko taapersi itse, häntä kannettiin tai hän matkasi kärryissä.

Jossakin Nebraskassa pieni Arthur istuutui lepäämään ja nukahti. Yllättäen nousi myrsky. Komppania kiihuhti eteenpäin ja leiriytyi. Silloin huomattiin, ettei Arthur ollut muiden lasten mukana.

Häntä etsittiin turhaan päiväkausia. Komppanian oli jatkettava eteenpäin. Se oli hetki, jolloin Robert ja Ann Parkerin oli toimittava uskonsa mukaan. Archer Walters kirjoitti päiväkirjaansa 2. heinäkuuta 1856: ”Veli Parkerin pieni poika – katosi, ja isä lähti takaisin etsimään häntä.”

Robertin lähtiessä Ann kiinnitti kirkkaanpunaisen huivin hänen harteilleen ja sanoi: ”Jos löydät hänet kuolleena, kiedo hänet huiviin ja hautaa. Jos löydät hänet elävänä, voit käyttää tätä merkkiviirinä meille.” Hän sekä muut lapset tarttuivat käsikärryihin ja ponnistelivat eteenpäin komppanian mukana.

Robert seurasi jälkiä metsässä mailikaupalla huutaen, etsien ja rukoillen heidän avuttoman pienen poikansa puolesta. Viimein hän tuli posti- ja kauppa-asemalle, jossa hän kuuli, että eräs eränkävijä ja hänen vaimonsa olivat huolehtineet lapsesta. Pieni Arthur oli sairastunut kylmettymisestä ja pelosta, mutta Jumala oli kuulut hänen rakastavien vanhempiansa rukoukset.

Matkalla joka ilta Ann ja hänen lapsensa pitivät vahtia. Kolmantena iltana, kun laskevan auringon säteet saivat

kirkkaanpunaisen huivin loistamaan, tämä urhea äiti lysähti säälittäväksi kasaksi hiekalle. Täysin uupuneena Ann nukkui ensimmäisen kerran kuuteen pitkään päivään ja yöhön.¹³ Jumala oli todellakin lempeä ja armollinen; heidän omistautumisensa oli palkinnut heidän työnsä ja pyhittänyt heidän uskonsa, ja iloisin sydämin pyhät lauloivat: ”Kaikki on parhain päin.”¹⁴

Ada-vauva, isoäitini, varttui aikuiseksi ja meni naimisiin isoisäni Brigham Young McMullinin kanssa. Tässä on kertomuksen opetus. Hän ei antanut lastensa koskaan unohtaa, että hän ja hänen perheensä tulivat tasankojen poikki Daniel D. McArthurin käsikärrykomppaniassa. Punaisen huivin tarinasta tuli meidän tarinamme – heidän uskonsa perinnöstä tuli meidänkin uskomme perintö. Ja niin me kaikki jatkamme eteenpäin¹⁵, ja suuret esteet häipyvät kuin kaste aamuauringon tieltä.

Näistä varhaisista pyhistä *vertailuanalyysi osoittaa: Heidän tekonsa olivat uskon merkki, heidän omistautumisensa mittapuu, jonka mukaan heidän jälkeläistensä tulee elää.*

Kuuliaisuutemme

Kolmanneksi, kuuliaisuuden kiintopiste. Myöhempien aikojen pyhinä me ”uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta *noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia*” (UK 3, kursivointi lisätty).

Tässä kuvittelemme nuorenparin, joka edustaa tässä maailmalla eläviä. David ja Michelle tunsivat tämän uskonkappaleen paljon ennen kuin he tunsivat toisensa. Siitä huolimatta heillä on samoja huolia kuin monilla tähän lähetykseen osallistuvilla. David ja Michelle ovat nimittäin 25–29-vuotiaita. He ovat tunteneet toisensa jonkin aikaa, he ”hengaillevat” yhdessä, ja he ovat rakastuneita. Siitä huolimatta he epäröivät naimisiinmenoa ja perheen perustamista. Pitäisikö heidän lykätä avioliittoa, kunnes he ovat saaneet opintonsa päätökseen, kunnes heillä on enemmän rahaa, kunnes jotkin heidän henkilökohtaisista tavoitteistaan toteutuvat?

He miettivät myös avioerojen lisääntyvää määrää, sotia ja levottomuuksia eri puolilla maailmaa ja ylikansoitusta. Kestäisikö heidän avioliittonsa? Pitäisikö heidän saattaa lapsia sellaiseen maailmaan?

Voi David ja Michelle, osoittakaa uskonne! Muistakaa: ”Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan

säätämä.”¹⁶ ”Minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako” (Matt. 19:6; ks. myös OL 132:19–20). ”Lapset ovat Herran lahja” (Ps. 127:3). ”Maa on täysi, ja siinä on yllin kyllin” (OL 104:17).

Toimikaa sen mukaan, minkä tiedätte olevan totta, niin uskonne tulee todeksi vanhurskaissa teoisanne. Elämänne tulee olemaan täyttä ja ihanaa. Seuratkaa vanhempienne hyvää esimerkkiä. Heillä ei ollut varaa mennä naimisiin, mutta he menivät silti. Hekin olivat huolissaan sodista ja levottomuuksista, mutta he osoittivat uskonsa ja saivat teidät! Avioliiton ja perheen vaatimukset eivät saaneet heitä luopumaan koulutuksestaan; ne rikastivat sitä. Mitä heidän henkilökohtaisiin tavoitteisiinsa tulee, ne ovat täysin ja onnellisesti sidoksissa toistensa sekä teidän, veljienne ja sisartenne ja lastenlasten hyvinvointiin.

Elämä ei ole ollut helppoa vanhemmillenne. Heidän oli pihisteltävä ja säästettävä, tultava toimeen sillä, mitä heillä oli. Hekin kohtasivat kysymyksiä ja tilanteita, joihin he eivät osanneet vastata, mutta he tiesivät, että kaikkivaltiaan Jumalan säätämä tie edellytti, että he kulkevat eteenpäin. Ja te olette hyvin paljon ”rikkaampia” sen ansiosta.

Heidän yhä uudelleen kertomistaan tarinoista te tiedätte, että kaikki on ollut heille ylämäkeä ”molempiin suuntiin”. Mutta heidän tekonsa ovat pyhittäneet heidän uskonsa.

He ovat vanhempia, se on totta. Heidän askeleensa ei ole yhtä vetreä, heidän menonsa ei ole yhtä vauhdikasta, heidän ulkoinen olemuksensa ei ole sellainen, mitä mainostajat yleensä peräänkuuluttavat, mutta heidän rakkautensa Jumalaa ja toisiaan kohtaan kertoo syvästä kunnioituksesta ja ihailusta. Elämän arvet ovat tuoneet heille viisautta, kärsivällisyyttä ja kiitollisuutta. Pienillä mutta tärkeillä tavoilla heistä on tullut ”sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1) – sitä, mitä he eivät voineet nähdä aiemmin elämässä. Mutta he ovat olleet kuuliaisia. Uskonsa osoituksena heidät sinetöitiin temppelessä, heitä siunattiin lapsilla ja nyt he tuntevat onnen todelliset lähteet. *Vertailuanalyysi osoittaa: Kuuliaisuus kutsuu esiin taivaan siunauksia – se teki niin vanhempienne kohdalla, ja se tekee niin teidän kohdallanne.*

Palvelemisemme

Neljänneksi, palvelemisen kiintopiste. Myöhempien aikojen pyhinä me ”uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen. Me uskomme – – että Kristus tulee hallitsemaan henkilökohtaisesti maan päällä ja että maa uudistetaan ja se saa paratiisillisen kirkkautensa.” (UK 1, 10.)

Me tiedämme enemmän jumaluudesta kuin kaikki ihmismielet ovat koskaan käsittäneet – ja se, mitä me tiedämme, on totta. Lisäksi me tunnemme Jumalan tarkoitukset, jotka koskevat tätä maailmaa ja kaikkia sen olentoja. Sen vuoksi mitä tiedämme ja sen vuoksi, että Herra on laskenut harteillemme pyhän velvollisuuden auttaa sen toteuttamisessa, me emme saa suhtautua välinpitämättömästi jäsenyyteemme kirkossa.

Jotkut tuntevat houkutusta olla vähemmän sitoutuneita, koska he pelkäävät vaikuttavansa liian uskovaisilta. He pitävät ”kirkkoa laitoksena – eivät valtakuntana”.¹⁷ ”Oi, nuoret, joilla on jalo perintö”¹⁸, tehkää kirkon ja Jumalan valtakunnan työstä elämänne keskipiste. Kun teidät kutsutaan palvelemaan, sanokaa ”kyllä” ja tehkää aivan parhaanne. Kuunnelkaa tätä Herralta saatua toimeksiantoa: ”Älkää sen vuoksi etsikö sitä, mikä on tästä maailmasta, vaan pyrkikää ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja vahvistamaan hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin” ((JSR Matt. 6:38).

Vain neljän päivän kuluttua, 9. marraskuuta, tulee kuluneeksi 150 vuotta siitä, kun kovaonnisen Willien käsikärrykomppanian pioneerit raahautuivat Suolajärven laaksoon. He olivat joutuneet kestäämään paljon kärsimystä ja kuolemaa. Myrskyt ja heidän heikentynyt kuntonsa olivat vaatineet monia kuolonuhreja – pelastajat olivat pelastaneet paljon useampia.

Levi Savage oli sinä päivänä saapuneiden joukossa. Historia kertoo hänen uskollisesta ja itsepintaisesta työstään pyhien pelastamiseksi ja heidän tuomisekseen turvallisesti laaksoon. Mutta hänen jalo palvelutyönsä ei alkanut Wyomingin lumipeitteisillä tasangoilla. Se oli vain uusi luku, kenties kaiken kruunaava sellainen, koko palvelemiseen pyhitetyssä elämässä.

Levi kastettiin 26 vuoden iässä kesäkuussa 1846. Vastatessaan profeetan kutsuun muuttaa länteen hän on huomauttanut, että ”me valmistauduimme niin hyvin kuin kykenimme pitkälle matkalle vieraaseen

maahan ja meille täysin tuntemattomalle seudulle. – – Jätimme hyvästit vanhalle kotitalalle – – ja suuntasimme kulkumme länteen päin tietämättä määrän-päättämme mutta odottaen sijoittuvamme jonnekin Kalliovuorten läntiseen erämaahan.”¹⁹

Heinäkuun 16. päivänä 1846 hän yhdessä muiden uskollisten miesten kanssa vastasi jälleen profetaan vetoomukseen ja ilmoittautui mormonipataljoonaan marssien noin 2 000 mailia [3 200 km] Council Bluff-sista Iowasta San Diegoon Kaliforniaan ja sitten Los Angelesiin. Siellä heidät vapautettiin liittovaltion palveluksesta. Vaikka he eivät tienneet mitään kotinsa ja perheensä kohtalosta, he aloittivat matkansa Ison Suolajärven laaksoon. Levi Savagen kulkema matka jatkui vielä ylimääräiset 1 300 mailia [2 100 km] halki kallioisen ja vihamielisen maaston, mutta hän saapui viimein Suolajärven laaksoon.

Siellä Levi raivasi maata, taisteli heinäsiirkkoja vastaan, meni naimisiin, sai pojan ja hautasi vaimonsa muutama kuukausi lapsen syntymän jälkeen. Kymmenen kuukautta hänen vaimonsa kuoleman jälkeen, vuoden 1852 lokakuun konferenssissa, profetta kutsui hänet ja useat muut uskolliset veljet avaamaan lähetystyön evankeliumin saarnaamiseksi Siamissa (nykyisessä Thaimaassa).

Tällä kertaa he matkasivat härkävankkureilla takaisin eteläisen Kalifornian rannikolle ja Tyynellemerelle. Aikanaan he purjehtivat San Franciscosta Kalkuttaan päämääränään lähetystehtävänsä Siamissa. Levin päiväkirjamerkintä tammikuun 29. päivästä 1853 tarjoaa meille välähdyksen näiden varhaisten lähetysaarnajien sydämeen. Hän on kirjoittanut:

”Komea laivamme, jota lempeä tuuli työnsi eteenpäin, suuntasi kulkunsa yli valtavan meren määränpäähämme jättäen taaksemme hyvin rakkaan isänmaamme. – – Jokainen etsi oman paikkansa mietiskelelyyn ja pohti siellä kotinsa mukavuutta, rakkaan vaimonsa ja lastensa tai ystäviensä kiintymystä. – – Mutta nyt hänet oli kutsuttu asettumaan asumaan maan kaukaisuuteen kolkkiin, ja minkä tähden? Kootakseen kultaa ja hopeaa tai taatakseen itselleen tämän maailman kunniaa, loistoa ja mainetta? *Ei, totisesti ei! Vaan kuuliaisena Herran käskyille viemään totuuden sanomaa ja – – pelastusta valistumattomille ja taikauskaisille kansakunnille.* Pian sen jälkeen kukin vetäytyi riippumattoonsa lepäämään ja nukkumaan. Mutta unessa tai hereillä ajatukset vaelsivat edelleen menneisyyden tapahtumissa ja tulevaisuuden näkymissä.”²⁰

Lähetystyönsä jälkeen Levi purjehti kotiin Massachusettsin Bostonin kautta, kävi synnyinseudullaan Ohion Greenfieldissä ja kirjoitti saapumisestaan sinne: ”Olen kiertänyt maapallon.”²¹ Hän liittyi Willien käsikärrykomppaniaan Iowa Cityssä Iowassa, mikä aloitti hänelle, hänen perheelleen ja koko kirkolle iankaikkisuuden kannalta tärkeän saagan. Hänen tekonsa tuossa eepoksessa kruunasivat uhrauksen ja palvelun täyttämän elämän. Näistä pioneereista *vertailuanalyysi osoittaa: Heidän uskonsa ja tekonsa olivat merkkitulo epäuskoisessa maailmassa, heidän palvelemisensa malli meille kullekin seurattavaksi.*

Meitä liikuttavat pappi Frederick W. Faberin sanat:

*Uskomme Herraan Kristukseen,
Kestänyt vainon, vankeuden;
Ilo taas täyttää sydämen,
Kuulemme kun vain nimen sen.*

*Uskomme Herraan meidät saa
Voittamaan Hälle kansat maan,
Niin että totuus uskon sen
Tuo ihmisille vapauden.*

*Uskomme Herraan opettaa
Myös vihamiestä rakastamaan,
Ain lempein sanoin saarnaamaan
Ja teoissamme todistamaan.*

*Uskomme pyhään Jumalaan
Lujina saakka kuolemaan.*²²

Lausun teille, rakkaat veljeni ja sisareni, todistukseni: Jumala on taivaissaan, Hänen nimensä on Elohim ja Hän tuntee kaikki lapsensa riippumatta siitä, mistä he ovat kotoisin tai missä asuvat. Jeesus, Israelin pyhä, on Hänen rakas Poikansa, koko ihmiskunnan Vapahtaja. Joseph Smith, nuori poika, sai Jumalan ja Hänen pyhän Poikansa äänellä kutsun profetaksi, ja tuon kutsun seurauksena Jumalan tosi kirkko ja valtakunta palautettiin maan päälle. Kuinka siunattuja me olemmekaan tietäessämme nämä asiat, ja te, rakkaat veljeni ja sisareni, seisotte historian yhtymäkohdassa. Te olette tulleet kirkkauden valtakunnista. Teidän ainutlaatuisena etuoikeutenanne on olla uskollisia uskolle, ponnistella eteenpäin hyvissä teoissa. Tehkää se, mitä profetat sanovat. Menneet sukupolvet odottavat sitä, nykyiset sukupolvet pelastuvat sen ansiosta, tulevat sukupolvet ovat sen varassa, ja Pyhä Henki ohjaa teitä matkanne joka askeleella.

Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

VIITTEET

1. "Kiitos, Luojamme, profeetasta", *MAP-lauluja*, 10.
2. "Usko, jolla siirtää vuoria", *Liahona*, marraskuu 2006, s. 82, kursivointi lisätty.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, toinen painos, 2001, hakusana "secular", s. 1731.
4. Alexander Pope, "An Essay on Man", epistle 2, rivi 220; ks. myös Thomas S. Monson, "Käyn Herran tietä mä uskollisesti", *Liahona*, toukokuu 2006, s. 18.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, toim. Dennis L. Largey, 2003, s. 582.
6. "How to Think about Secularism", *First Things*, kesä-heinäkuu 1996, s. 27–30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, johtavien auktoriteettien koulutus, lokakuu 2006; lainaus julkaisusta *Shakespearen kootut draamat*, suom. Paavo Cajander, 9 osaa, 1958, osa 9, "Myrsky", s. 35.
8. "Kirkon tila", *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 56.
9. "Usko, jolla siirtää vuoria", s. 84.
10. *Lectures on Faith*, toim. Joseph Smith, 1985, s. 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, hakusana "benchmark", s. 193.
12. "Te miehet Jumalan", *Liahona*, marraskuu 2006, s. 60.
13. Ks. Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer*, 1997, s. 4–6.
14. "Pelvotta käykää", *MAP-lauluja*, 17.
15. "Kuin vuoret vahvat ja jylhät", *MAP-lauluja*, 169.
16. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.
17. Neal A. Maxwell, "Painakaa tämä sydämeenne", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 63.
18. "Carry On", *Hymns*, nro 255.
19. Julkaisussa *Levi Savage Jr. Journal*, toim. Lynn M. Hilton, 1966, s. xii.
20. *Ibid.*, s. 5, kursivointi lisätty.
21. *Ibid.*, s. 59.
22. "Uskomme Herraan Kristukseen", *MAP-lauluja*, 46.